

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.758 van 27 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 10 december 2008 heeft ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 9 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 28 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 september 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 november 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30/09/2008 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Dat de verzoeker de huidige aanvraag indiende per aangetekend schrijven van 30/09/2008. Dat verzoeker op 25/09/2008 een tiende asielaanvraag te België indiende. Dat betrokkene op het ogenblik van indiening van de huidige aanvraag derhalve vrijgesteld is van het voorleggen van de regel een afschrift van identiteitskaart of paspoort voor te leggen. Dat betrokkene evenwel reeds een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd op 30/04/2008 in toepassing van artikel 9ter, die toen onontvankelijk werd verklaard aangezien uit de eerste asielprocedure was gebleken dat de verzoeker een valse of vervalste identiteitskaart had voorgelegd. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr 4201 van 28/11/2007) toen ook uitdrukkelijk stelde dat sterk werd getwijfeld aan betrokkenes beweerde nationaliteit. Dat betrokkene m.a.w. inderdaad op ogenblik van de indiening vrijgesteld is van voorleggen van een identiteitsbewijs, doch dat na vroeger onderzoek gebleken is dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde herkomst van de betrokkene. Dat geen enkele argumentatie wordt geboden laat staan enig bewijs dat de beweerde Chinese herkomst wel degelijk een geloofwaardige stelling is. Dat onze diensten derhalve onmogelijk een herkomstland onderzoek kunnen voeren aangaande de medische behandelingsmogelijkheden in het correcte herkomstland, niet China dus. Dat het aan de betrokkene toekomt duidelijkheid te scheppen betreffende zijn correcte herkomst. Dat het de betrokkene ook vrijstaat een nieuw verzoek in te dienen indien hij die duidelijkheid en bewijzen ervan wil voorleggen.(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. de materiële motiveringsplicht en het beginsel van zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het eerste middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 ; schending van artikel 62. van de Vreemdelingenwet; van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;

DOORDAT verweerder stelt dat verzoekers -tweede- aanvraag om machtiging tot verblijf cfr. art. 9ter Vw., door verzoeker ingediend op 30/09/2008, ontvankelijk is doch ongegrond om reden dat verzoeker -andermaal- zou hebben nagelaten om te bewijzen welk zijn herkomstland is en dat verweerder hierdoor niet in staat zou zijn om na te gaan of er inderdaad al of niet een adequate behandeling zou voorhanden zijn in het herkomstland van verzoeker.

TERWIJL verzoeker tijdens zijn opeenvolgende gehoren voor de Belgische asielinstanties bij herhaling had verklaard dat hij een etnische Tibettaan is die afkomstig is uit China.

Op 25 september 2008 had verzoeker een tiende asielaanvraag ingediend.

Op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag cfr. art. 9ter Vw. had ingediend (m.n. op 30 september 2008) was er nog geen beslissing genomen in zijn asielprocedure.

Artikel 9ter, § 1 , derde lid van de Vw. bepaalt het volgende :

Art 9ter. <W 2006-09-15/72, art. 5. 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken; de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering;

("Dat de verzoeker de huidige aanvraag indiende per aangetekend schrijven van 30/09/2008. Dat verzoeker op 25/09/2008 een tiende asielaanvraag te België indiende. Dat betrokkene op het ogenblik van indiening van de huidige aanvraag derhalve vrijgesteld is van het voorleggen van de regel een afschrift van identiteitskaart of paspoort voor te leggen. Dat betrokkene evenwel reeds een verblijfsmachtiging heeft aangevraagd op 30/04/2008 in toepassing van artikel 9ter, die toen onontvankelijk werd verklaard aangezien uit de eerste asielprocedure was gebleken dat de verzoeker een valse of vervalste identiteitskaart had voorgelegd. Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr 4201 van 28/11/2007) toen ook uitdrukkelijk stelde dat sterk werd getwijfeld aan betrokkenes beweerde nationaliteit. Dat betrokkene m.a.w. inderdaad op ogenblik van de indiening vrijgesteld is van voorleggen van een identiteitsbewijs, doch dat na vroeger onderzoek gebleken is dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de beweerde herkomst van de betrokkene. Dat geen enkele argumentatie wordt geboden laat staan enig bewijs dat de beweerde Chinese herkomst wel degelijk een geloofwaardige stelling is. Dat onze diensten derhalve onmogelijk een herkomstland onderzoek kunnen voeren aangaande de medische behandelingsmogelijkheden in het correcte herkomstland, niet China dus.

Dat het aan de betrokkene toekomt duidelijkheid te scheppen betreffende zijn correcte herkomst. Dat het de betrokkene ook vrijstaat een nieuw verzoek in te dienen indien hij die duidelijkheid en bewijzen ervan wil voorleggen.")

blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing een behoorlijk onderzoek heeft gedaan van de door verzoeker aangevoerde feiten en stukken.

Verweerder heeft ten onrechte de aanvraag om machtiging van zijn verblijf op grond van medische redenen ontvankelijk doch ongegrond verklaard, gezien zij de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoekers dossier(s) niet op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen en dit rekeninghoudend met de in het dossier(s) voorliggende concrete en individuele elementen.

Door verzoekers aanvraag dd. 30 september 2008 af te wijzen op basis van -in hoofdzaak- dezelfde motieven als deze waarmee verweerder in zijn eerdere weigeringsbeslissing dd. 04/09/2008 verzoekers eerste aanvraag cfr. artikel 9ter dd. 30 april 2008 Vw. reeds had afgewezen (zijnde om reden dat verzoeker in gebreke zou blijven om te "bewijzen" welk zijn herkomstland is), blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle elementen die aanwezig zijn in verzoekers dossiers (zowel deze die aangehaald zijn in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. dd. 30/09/2008, alsook deze in zijn asieldossier), zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende in overweging heeft genomen.

Uit de door verzoeker voorgelegde stukken (medische getuigschriften dd. 29/09/2009 van dokter T.M.) en uitgewerkte argumenten bleek nochtans dat een 'gegrond' verklaring van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. Artikel 9ter van de Vw. een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten eerste bepaalt artikel 9ter Vw. dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt.

Door net als in de eerdere weigeringsbeslissing dd. 04/09/2008 , ook in de thans bestreden beslissing te blijven verlangen dat verzoeker zou moeten aantonen welk zijn herkomstland is ; komt de beslissing van verweerder de facto hierop neer dat er van verzoeker geëist wordt dat hij alsnog een paspoort dient voor te leggen !!

Hiermee schendt verweerder op flagrante wijze artikel 9ter Vw. hetgeen uitdrukkelijk bepaald dat de voorwaarde van een identiteitsdocument niet van toepassing is op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt.

Op het ogenblik dat verzoeker de aanvraag cfr. artikel 9ter Vw. heeft gedaan (dd. 30/09/2008) was zijn asielprocedure nog steeds lopende.

Trouwens, in tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen, had verzoeker bij zijn (eerste) asielaanvraag dd. 24/07/2006, wel degelijk een - minstens begin van- bewijs aangaande zijn herkomst voorgelegd ; met name zijn identiteitskaart.

N.a.v. zijn eerste aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. art. 9ter Vw. dd. 30/04/2008 had verzoeker daarenboven ook een tweede, bijkomend identiteitsdocument voorgelegd : zijnde een attest opgesteld door het 'Bureau van Tibet' te Brussel dd. 01/02/2008 waarin zijn identiteit, geboortedatum en afkomst werden bevestigd.

Verzoeker had m.a.w. wel degelijk minstens een begin van bewijs voorgelegd aangaande zijn identiteit en herkomst.

Er was geen ernstige reden waarom verweerder geen onderzoek zou kunnen voeren aangaande de medische behandelingsmogelijkheden in verzoekers herkomstland : zijnde China.

Ten tweede houdt de bestreden beslissing dd. 9 oktober 2008 een schending in van het arrest nr. 4201 dd. 28/11/2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dit arrest was genomen in het kader van het door verzoeker ingediende schorsend beroep tegen de weigeringsbeslissing dd. 12/07/2007 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake zijn (eerste) asielaanvraag.

Aangaande de door verzoeker voorgelegde identiteitskaart insinueert verweerder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 28/11/2007 reeds zou hebben beslist dat deze 'vals' of 'vervalst' zou zijn.

De motivering in de bestreden beslissing is evenwel in strijd met de motivering die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had gegeven in haar voormeld arrest in verzoekers asielprocedure.

M.b.t. de identiteitskaart die verzoeker in zijn asielprocedure had voorgelegd had de RVV de volgende motivering gegeven :

"Over de ontvankelijkheid van de zaak.

2.1 Verwerende partij werpt de exceptie 'Fraus omnia corrumpit' ... op , dat de openbare orde raakt. In casu stelt de bestreden beslissing vast dat verzoekende partij getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden door bij zijn asielaanvraag gebruik te maken van vervalste documenten, een identiteitskaart die verzoeker in kopie neerlegt, en een attest van N.K.K. Verzoeker heeft bij zijn asielaanvraag bewust een andere identiteit en ook een andere nationaliteit opgegeven. Verzoeker heeft zodoende getracht de asiel instanties te misleiden. Overeenkomstig het algemeen rechtsbeginsel "Fraus omnia corrumpit" kan geen gunstig gevolg verleend worden aan het beroep van een vreemdeling die wetens en willens bedrog pleegt bij het indienen van een asielaanvraag. Hieruit volgt dat het beroep onontvankelijk is wegens ontstentenis van het wettelijk vereiste rechtmatig belang.

2.2 De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing aanvoert dat verzoeker een aantal documenten neerlegt waarop onregelmatigheden werden vastgesteld. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker gebruik maakte van een andere identiteit bij de indiening van zijn asielaanvraag. De

onregelmatigheden vastgesteld op de door verzoeker aangebrachte documenten op zich zijn onvoldoende om in casu de exceptie "fraus omnia corrumpit" toe te passen. De exceptie wordt verworpen."

Deze motivering in het arrest dd. 28/11/2007 van de RVV is een totaal andere motivering dan deze die verweerder meent te kunnen weergegeven in de thans bestreden beslissing.

In tegenstelling tot hetgeen verweerder in de bestreden beslissing laat uitschijnen, heeft de RVV in haar arrest dd. 28/11/2007 NIET besloten dat de identiteitskaart van verzoeker VALS zou zijn; de exceptie ("Fraus omnia corrumpit") die het CGVS had opgeworpen, was verworpen door de RVV ?!

De RVV stelde dat er hooguit 'onregelmatigheden' zouden bestaan in de identiteitskaart (m.n. telde de identiteitskaart van verzoeker 15 cijfers - terwijl er volgens het CGVS normaal gezien 18 cijfers vermeld staan op de identiteitskaarten afgeleverd na 1999).

De RVV had (slechts) besloten dat de uitleg die verzoeker over dit verschil in nummeringsstelsel had gegeven (verzoeker had m.n. gesteld dat het nummeringsstelsel verschilt van district tot district), niet als afdoende kon worden beschouwd: niet méér, niet minder.

De RVV had m.a.w. NIET de stelling van het CGVS zomaar aanvaard dat alle identiteitskaarten afgeleverd na 1999 per definitie 18 cijfers zouden moeten bevatten en dat bij gebreke daarvan zij anders automatisch als vals zouden worden aanzien.

Indien verzoeker m.a.w. één in de ogen van de RVV andere, bijkomende, meer plausibele uitleg had kunnen voorleggen voor het verschil in het aantal nummers op zijn identiteitskaart, had de RVV deze uitleg (desgevallend wél) perfect als plausibel kunnen aanvaard hebben.

Door zijn weigeringsbeslissing te staven op een motivering die de RVV ZOU hebben gegeven in het arrest nr. 4201 dd. 28/11/2007, doch die er in werkelijkheid helemaal niet was, schendt verweerder overduidelijk de motiveringsverplichting.

Ten derde gaat verweerder ten onrechte geheel voorbij aan de ernstige medische aandoening waaraan verzoeker wel degelijk lijdt.

Uit de medische getuigschriften die verzoeker bij zijn verzoekschrift dd. 30/09/2008 had gevoegd, blijkt overduidelijk dat de gezondheidstoestand van verzoeker slecht is.

De geneesheer benadrukt dat verzoeker niet in staat is om te reizen en dat de lopende verzorging niet kan worden verdergezet in zijn land van herkomst.

Ondanks het feit dat er twee recente medische getuigschriften bij het verzoekschrift dd. 30/09/2008 waren gevoegd en verweerder kennis had van de medische getuigschriften, heeft verweerder de - nochtans ernstige- medische aandoening in de bestreden beslissing nergens in overweging genomen.

Aangezien verweerder nergens in de bestreden beslissing dd. 9 oktober 2008 de slechte medische toestand van verzoeker in overweging neemt, laat staan dat verweerder enig antwoord geeft op dit argument, is het duidelijk dat verweerder is tekortgeschoten in zijn motiveringsplicht.

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing. De motivering is niet afdoende als het gaat om :

Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, .onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D.. De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993.67 ev.). (...)"

2.1.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat geen enkele argumentatie wordt geboden laat staan enig bewijs dat de beweerde Chinese herkomst wel degelijk een geloofwaardige stelling is, en dat bijgevolg de diensten van de verwerende partij onmogelijk een herkomstland onderzoek kunnen voeren aangaande de medische behandelingsmogelijkheden in het correcte herkomstland, niet China dus.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij

de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De beoordeling van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. De in § 1 vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde verklaart de ingeroepen elementen onontvankelijk in de gevallen opgesomd in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De bedoelde vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.”

Het determinerende motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat geen enkele argumentatie wordt geboden laat staan enig bewijs dat de beweerde Chinese herkomst wel degelijk een geloofwaardige stelling is, zodat de diensten van de verwerende partij onmogelijk een herkomstland onderzoek kunnen voeren aangaande de medische behandelingsmogelijkheden in het correcte herkomstland.

Uit de wettelijke bepalingen blijkt dat de beoordeling van de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf gebeurt door een ambtenaar-geneesheer. Daarom moet de verzoekende partij bij haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen duidelijk vermelden wat haar land van herkomst is of haar land van gewoonlijk verblijf. In haar aanvraag van 30 september 2008 stelt de verzoekende partij dat zij de Chinese nationaliteit heeft en afkomst is uit China. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar voorgaande asielprocedures steeds verklaarde

afkomstig te zijn uit China en over de Chinese nationaliteit te beschikken. Uit de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2007 houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus blijkt echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde Chinese nationaliteit van de verzoekende partij. De verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad stelt in haar arrest nr. 4201 van 28 november 2007 dat *“(...) onwetendheid betreffende basisdocumenten die gebruikt worden in Tibet, de geloofwaardigheid (ondermijnt) van verzoekers beweerde nationaliteit (...)”* en *“(...) Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die de vaststellingen van het CEDOCA-document (nummeringsstelsel van de identiteitskaarten in China) en de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten (...)”*. Uit de beslissingen van de gemachtigde van de minister houdende ‘de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag’, van 11 maart 2008, 27 maart 2008, 24 april 2008, 18 juni 2008, 7 juli 2008, 15 juli 2008, 3 september 2008 en 19 september 2008, blijkt dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens naar voren heeft gebracht die de conclusie van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 juli 2007 weerlegt. Op 4 september 2008 verklaarde de gemachtigde van de minister de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk, aangezien de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, omdat *“(...) het land van nationaliteit of herkomst, m.n. China, bij betrokkene ter discussie staat.(...)”*. Bijgevolg oordeelde de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing terecht dat *“(...) geen enkele argumentatie wordt geboden laat staan enig bewijs dat de beweerde Chinese herkomst wel degelijk een geloofwaardige stelling is. Dat onze diensten derhalve onmogelijk een herkomstland onderzoek kunnen voeren aangaande de medische behandelingsmogelijkheden in het correcte herkomstland, niet China dus. Dat het aan de betrokkene toekomt duidelijkheid te scheppen betreffende zijn correcte herkomst.(...)”*

Waar de verzoekende partij stelt dat de gemachtigde van de minister verlangt van de verzoekende partij dat zij zou moeten aantonen welk haar herkomstland is en dat deze beslissing de facto hierop neerkomt dat van de verzoekende partij geëist wordt dat zij alsnog een paspoort dient neer te leggen, wijst de Raad erop dat het aan de aanvrager toekomt om alle relevante informatie mee te delen aan de verwerende partij en haar aanvraag zo coherent mogelijk en vrij van tegenstrijdigheden uiteen te zetten, zelfs wanneer de aanvrager zich beroept op de wettelijke uitzonderingen om geen identiteitsdocumenten voor te moeten leggen. Artikel 9ter, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat de aanvrager alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte dient over te maken aan de verwerende partij opdat de ambtenaar-geneesheer de mogelijkheden van behandeling in het land van herkomst kan beoordelen. Bijgevolg berust de grief van de verzoekende partij op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het arrest nr. 4201 d.d. 28 november 2007 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, aangezien de verwerende partij insinueert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest d.d. 28 november 2007 reeds zou hebben beslist dat de identiteitskaart ‘vals’ of ‘vervalst’ zou zijn en dat deze motivering in strijd is met de motivering die de Raad had gegeven in haar voormeld arrest in de verzoekende partij haar asielprocedure. De Raad merkt echter op dat de bestreden beslissing omtrent het arrest (nr. 4201) van 28 november 2007 enkel stelt dat *‘de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (arrest nr. 4201 van 28/11/2007) toen ook uitdrukkelijk stelde dat sterk werd getwijfeld aan betrokkenes beweerde nationaliteit.’* De bestreden beslissing ‘insinueert’ bijgevolg niet dat de identiteitskaart ‘vals’ of ‘vervalst’ zou zijn, maar stelt enkel dat de Raad bij arrest nr. 4201 sterk heeft getwijfeld aan de beweerde nationaliteit van de verzoekende partij.

De verzoekende poneert tevens dat de verwerende partij ten onrechte geheel voorbij is gegaan aan de ernstige medische aandoening waaraan de verzoekende partij wel degelijk lijdt, en deze nergens in overweging heeft genomen. Uit het voorgaande blijkt echter dat de

verzoekende partij niet alle nuttige inlichtingen aan de verwerende partij heeft meegedeeld, in tegenstelling tot de door de verzoekende partij geponeerde stelling dat zij wel degelijk minstens een begin van bewijs voorgelegd heeft aangaande haar identiteit en herkomst. Het meedelen van alle nuttige inlichtingen aangaande haar ziekte aan de verwerende partij is nochtans de plicht van de verzoekende partij. Er kan redelijkerwijze, gelet op de gegevens van de zaak, niet van de verwerende partij verwacht worden dat ze een onderzoek instelt naar het opgegeven land van herkomst of van gewoonlijk verblijf van de verzoekende partij dat ter discussie staat. Bijgevolg kon de verwerende partij het onderzoek naar haar aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen niet uitvoeren. De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten haar medische toestand niet verder te hebben onderzocht, terwijl zij onzorgvuldig gehandeld heeft in haar aanvraag door na te laten duidelijk aan te tonen wat haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Evenmin toont de verzoekende partij een schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.1.2. Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel verwijst de Raad naar de bespreking van het derde middel.

2.1.3. Waar de verzoekende partij een schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De verzoekende partij maakt in het licht van haar betoog niet duidelijk, zoals blijkt uit wat voorafgaat, dat de gemachtigde van de minister de beslissing niet zorgvuldig heeft voorbereid en niet gestoeld heeft op een correcte feitenvinding. Dienvolgens maakt de verzoekende partij een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel geenszins aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Ter adstruering van het tweede middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…) 2) Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Uit de door verzoeker voorgelegde medische attesten bleek dat verzoeker niet in staat is om te reizen en dat een adequate medische behandeling in zijn herkomstland uitgesloten waardoor een terugkeer onmogelijk is.

In de bestreden beslissing beperkt verweerder zich ten onrechte tot de loutere stelling dat er geen 'bewijzen' zouden worden voorgelegd over het herkomstland om de medische behandelingsmogelijkheden te onderzoeken in functie van dat welbepaalde land.

Echter, indien de behandelende geneesheer uitdrukkelijk verklaart dat verzoeker 'niet in staat is om te reizen' ; dan kan hij dat niet noch opzichts China, noch opzichts eender welk ander land.

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoeker naar hetzij zijn land van herkomst, hetzij eender welk ander land, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Een repatriëring naar eender welk derde land is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoeker totaal niet aangewezen.

Gelet op deze moeilijke omstandigheden is het dan ook van belang, dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven voortgezet worden.

Gelet op de kwetsbare toestand van verzoeker houdt een terugkeer naar zijn herkomstland wel degelijk gezondheidsrisico's in voor hem gezien de lopende medische hulpverlening alsdan in het gedrang komt.(...)"

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat zij een dergelijk risico loopt, moet haar beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 4 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Waar de verzoekende partij stelt dat een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van de verzoekende partij naar hetzij haar land van herkomst, hetzij eender welk ander land, een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geenszins een verwijderingsmaatregel betreft. Tevens voert de verzoekende partij geen begin van bewijs aan waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM zou kunnen worden afgeleid.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voert de verzoekende partij een schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het derde middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...)Schending van het redelijkheidsbeginsel:

Verzoeker is van oordeel dat verweerder het redelijkheidsbeginsel miskend heeft.

In zijn verzoekschrift dd. 30/09/2008 had verzoeker twee recente medische getuigschriften dd. 29/09/2008 bijgevoegd waarin de ernstige medische gezondheidstoestand van verzoeker werd omschreven.

Verweerder kan de aanvraag van verzoeker niet redelijkerwijze ongegrond verklaren om reden dat verzoeker -naar zeggen van verweerder- zou hebben nagelaten om het 'bewijs' voor te leggen dat aantoonde welk zijn herkomstland is.

Verzoeker had in het kader van zijn asielprocedure reeds uiteengezet dat hij een Tibettaan is afkomstig uit China.

In het kader van zijn asielprocedure had verzoeker ook een identiteitsdocument afgegeven.

Als verzoeker deze uitleg en document m.a.w. reeds heeft gegeven in het kader van zijn asielprocedure, dan zou deze uitleg, die beschikbaar is in het administratief (asiel) dossier van verzoeker en zich in het bezit van verweerder bevindt moeten kunnen volstaan als 'geldige' uitleg.

Gelet op de ernstige medische gezondheidstoestand van verzoeker was het gegrond verklaren van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter Vw. wel degelijk een redelijke, rationele en aanvaardbare oplossing.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van verweerder dd. 9 oktober 2008 te worden vernietigd. (...)"

Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing die is genomen op grond van juiste gegevens, op kennelijk redelijke of op een zorgvuldige wijze voorbereid werd. De verwerende partij oordeelde terecht dat er niet kon vastgesteld worden welk het land van herkomst of gewoonlijk verblijf is, waardoor de verwerende partij niet kan nagaan of er een adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de verzoekende partij gewoonlijk verblijft.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.